

14. Přeživší

„Půjdeme tam ještě aspoň půl hodiny, tak proč si nechceš trochu pokecat?“ zeptal se po necelých deseti minutách chůze Mike Lary, která jeho přítomnost zřejmě vůbec nevnímala.

„A o čem by sis prosímte chtěl povídat?“ vzdychla.

„No o tobě,“ řekl, jako by to byla naprostá samozřejmost.

„Proč?“

„No - jsi hrozně zajímavá, ale... vlastně o tobě nic nevím,“ vysvětlil.

„Když o mně nic nevíš, jak můžeš tvrdit, že jsem zajímavá?“ zakřúpala Lara prsty na pravé ruce.

„Objevila ses tady z ničeho nic, nevědělas', kde si, na zádech si měla neotevřenej padák a hledalas' malou holku, kterou našla u nějakýho divnýho chlapa co chtěl něco cos měla ty, takže tě asi znal, a ještě byl ozbrojený. A to ani nemluvim o těch tvejch pistolích, kterejmas' mě ohrožovala,“ vyrazil ze sebe jedním dechem.

Lara se zasmála: „No takhle to znělo opravdu zajímavě.“

„Tak vidíš,“ chytil se toho okamžitě Mike, „tak co takhle to trochu vysvětlit?“

„A k čemu ti to bude?“

„Dejme tomu, že pokud s tebou mám někam letět ve svym milovaným letadle, můžu mít obavu, aby se z tebe třeba nevyklubala nějaká teroristka nebo tak něco...“ zamával rukama.

„A kdybych byla teroristka, myslíš, že bych ti to řekla?“ nadzdvihla Lara jedno obočí.

„To asi ne,“ přiznal, „ale řek bych že umim celkem dobře odhadovat, kdy kdo mluví pravdu a kdy ne.“

„No když myslíš...“

„Cože?“

„Moc na to nevypadáš,“ pokrčila rameny.

„To nech na mně, jo? Prostě chci jen vědět, co si zač,“ podíval se na ni.

„Fajn, pokud je to nezbytné, aby se na Yucatán dostala, pak prosím,“ vzdala to, ale stále mu nevěnovala větší pozornost.

„Dobře, takže říkalas', že se jmenuješ Lara...“

„Croft,“ doplnila ho.

„Jo, jasně, Croft. No a to jméno už jsem určitě někde slyšel. Jsi známá?“

„Dejme tomu že pro někoho ano.“

„Tak tos mi pomohla. Co děláš? Jako – jakou máš práci.“

„Jsem archeoložka.“

„Takže za tebou chodí lidi, že na zahrádce vyhrabali nějakou starou minci a abys jim určila, z jakýho je století?“ zasmál se.

„Takhle si to představuješ?“ protočila oči.

„A co vůbec děláš tady?“

Povzdechla si. „Hledám jeden artefakt. Měl by být někde na Yucatánu. Proto tam chci - to ti snad došlo.“

„Hm. A ten chlápek – co to po tobě chtěl?“

„Proč tě zajímá i tohle?“ zamračila se trochu Lara.

„Zajímá mě všechno, co se týká tebe,“ zazubil se.

Jako pokaždé tuto větu přešla. Odpověděla mu jen na otázku: „Taky jeden artefakt. Jsou dva.“

„Proč ho tak chtěl?“

„Prodá ho.“

„No jasně, co jinýho by s nim vlastně takovej padouch dělal, žejo.“ Pak si náhle na něco vzpomněl: „Hele, že on – ti říkal lady?“

„Jo.“

„Proč? To jako jen tak, nebo si z tebe dělal srandu, nebo...“

„Protože JSEM lady!“ Laře se na toto téma nechtělo mluvit, ale Mike by nepřestal otravovat, dokud by nedostal vysvětlení.

„Fáááákt?“ vykulil oči, „Jako – pravá britská aristokratka, jo?“

„Ano, a jestli se tím budeš ještě zabývat, vyříznu ti jazyk!“

„Tobě to vadí?“ podivil se.

„Vadí,“ ukončila Lara debatu.

Mike se zadíval dopředu a chvíli mlčel. Po tomto rozhovoru byl ještě zmatenější než před ním. Urozená, mladá, krásná žena tu vedle něj šla s tvrdým výrazem ve tváři, ve špinavém potrhaném oblečení a se dvěma pistolemi u pasu. A za ruku držela malé děvče. Jaký to dává smysl?

„Laro?“ otočil se na ni znovu, „Můžu – můžu ti říkat Laro, žejo?“

Archeoložka rezignovaně pokrčila rameny.

„Fajn,“ pokračoval, „takže mám další otázku: Ta holka je tvoje dcera?“

Lara čekala všemožné otázky, ale takovou ne. Celkem ji pobavila.

„Hádej,“ řekla pak.

Mike si obě přeměřil očima a pak prohlásil: „Je ti sice celkem podobná, ale nevypadáš moc jako mateřskej typ. Možná je to tvoje neteř...“

Archeoložka se na děvče s novým zájmem zadívala. Nicole na sobě pocítila její pohled a otočila se také. Že by si opravdu byly podobné? To si Lara nemyslela.

„Ne,“ řekla pak, „nejsme příbuzné.“

„Tak co je zač? Tos ji jen tak potkala a vzala ji s sebou na výlet?“ zasmál se Mike.

„Skoro jsi to trefil,“ pokývala Lara uznale hlavou, „ale nechtěj po mně vysvětlení. To není tvoje věc.“

„Nojo...“ povzdychl si. Dlouho ale pokoj nedal. „Ještě mám jednu otázku.“

Lara se zmohla jen za zoufalý výraz, což si Mike zřejmě vyložil jako pokyn k tomu, aby mluvil.

„Máš dvě pistole. A nejspíš s nima umíš i dobře zacházet. Tak mě napadá... už si někoho někdy zastřelila? Myslim jako člověka?“

Tuhle otázku tak trochu čekala. Otočila se na něj a zadívala se mu upřeně do očí.

„Chceš to opravdu vědět?“

Zarazilo ho to. Nedokázal uhnout pohledem a trochu vyděšeně na Laru zíral.

„No, j-jo,“ vykoktal pak.

„Spoustu lidí,“ odpověděla ledabyle a otočila zrak zase kupředu, „desítky, možná stovky. Už to ani nepočítám.“

„Teď si ze mě děláš srandu, žejo?“ zakroutil pomalu hlavou s narůstajícím děsem.

Jejich pohledy se opět střetly.

„Co myslíš?“ Její výraz byl naprosto nečitelný.

Mike sklopil oči a zadíval se jinam. Neodpověděl. Snad se pravdy trochu bál.

„Paní učitelko, paní učitelko, já to vím, já to víím!“ začal volat Zip, ale Lara se jen mírně ušklíbla a víc nereagovala, tak to vzdal se slovy: „A já doufal, že konečně dostanu jedničku...“

Po zbytek chůze již bylo ticho.

Za necelou půlhodinu před sebou konečně uviděli první budovy a hangár.

„Už jsme tady,“ prohlásil Mike vesele, jako by už zapomněl, kde skončil jejich rozhovor,

„pod, představím tě bráchovi.“

„To je ten, kvůli kterému ses málem zřítit?“

„Né, to je jinej.“

„Víš, ale já docela spěchám...“

„Pár minut tě nezab-“ zarazil se. Připomnělo mu to, o čem mluvili předtím, a tak radši dopověděl: „nezdrží.“

„Dobře. Ale fakt jen pár minut!“

„Nebój,“ uklidnil ji.

Došli k jednomu z mála domů, co se daly považovat za obytné. Mike na nic nečekal a otevřel dveře.

„Čau, Georgi,“ pozdravil asi třicetiletého hnědovlasého muže silnější postavy.

„Nazdar,“ dostalo se mu odpovědi. Pak si George všiml Lary, která vešla do dveří hned za jeho bratrem. „No vida, koho sis to přivedl?“

„To je Lara Croft,“ představil ji Mike.

„Lara Croft?“ zarazil se George a podíval se na ni znovu, „TA Lara Croft?“

„Ty ji znáš?“ podivil se Mike.

„No jasně,“ hrnul se hned jeho starší bratr k Laře a třásl jí rukou: „Já jsem George Andrew, hodně jsem o vás slyšel, víte, tak trochu se zajímám o archeologii a četl jsem i vaše knihy, jsou opravdu velice zajímavé. Je mi nesmírnou ctí se s vámi setkat, vůbec jsem to nečekal, ale když cestujete po celém světě, proč by jste nezavítala i sem, že ano? Hledáte zase nějaký artefakt? Bude to určitě další převratný objev! Nemůžu se dočkat, napíšete o tom zase knihu? Abyste věděla, mám doma všechny vaše knihy i články o tom, co jste kdy objevila. Já – já stále nemohu uvěřit tomu, že jste tady.“

Lara se na něj trochu křečovitě usmála a vymanila svou ruku z jeho dlaně, „Moc mě těší,“ řekla jen.

Mike na svého bratra zíral jak kdyby ho viděl poprvé v životě. Pak se otočil na Laru:

„Takže otázka, jestli jsi známá, je už zodpovězena, jak tak koukám.“

George se ihned znovu rozpovídal:

„Aby ne, Lara Croft, to je - to je snad nejznámější archeoložka na světě, její objevy předčí všechny ostatní a -“ trochu ubral na důraznosti, „je to také ta nejúžasnější žena, o které jsem kdy slyšel.“

„Tak v tom s tebou souhlasím,“ zazubil se bratr a objal Laru kolem pasu, která mu ruku okamžitě zkroutila a Mike se pomalu sesul k zemi, syčíc bolestí.

„Tak si toho nech,“ ušklíbala se archeoložka a pustila ho.

Mike se postavil – trochu dál než u ní stál doteď – a při uvědomění si, že už tu s ní vlastně není sám, se mu dostalo více odvahy a otočil se na svého bratra:

„Hele, když toho o ní tolik víš, tak určitě budeš vědět i...“ ztišil hlas, přestože ho i tak mohla Lara, stojící hned vedle, dobře slyšet, „zabila už někdy někoho?“

George se na Laru mírně zamračil: „To jsou lidi, co? Udělali by z vás chladnokrevnou vražedkyni!“

Lara se zmohla jen na další mírný úsměv radši neříkala nic.

„Takže?“ dožadoval se Mike jasné odpovědi.

„Říká se, že zabila už takovou spoustu lidí, že sama neví kolik, ale nikdy nenechala naživu žádného svědka, který by to mohl potvrdit...“ pověděl mu tajemně bratr. Poté změnil tón hlasu a dodal: „Jsou to jen báchorky, kterými slečnu Croft očerňují závistivci. Koneckonců ona ti to jistě sama potvrdí,“ usmál se opět na archeoložku.

Ta nic nepotvrdila ani nevyvrátila, jen pohlédla ven z okna a prohlásila: „Radši bych už šla, nechci tu sebe ani nikoho jiného zdržovat.“

„Prosímtě, koho bys tu zdržovala,“ zasmál se Mike, „jsi tu jen ty, ta tvoje malá kamarádka, já a brácha.“

„No vidíš,“ řekl náhle poslední jmenovaný, „málem bych zapomněl! Nejsme tu jen my, dnes ráno jsem potkal na pláži nějaké dva muže, vypadali dost zničeně a unaveně, tak jsem je vzal k nám, ať si trochu odpočinou. Představ si, dokonce ani nevěděli, kde jsou!“

Lara zpozorněla: „Kde jsou teď?“

„Vedle v pokoji,“ mávl George rukou směrem ke dveřím, „možná ještě spí.“

Archeoložka okamžitě vzala za kliku a bezprostředně po otevření vytasila zbraně, které namířila na muže, kteří se náhlým vyrušením probudili. A nebylo to příjemné probuzení.

„Tyjo, klídek už,“ lekl se Mike, „to takhle míříš pistolema na každého, koho vidíš poprvý?“
„Tyhle bohužel poprvé nevidím,“ zamračila se.

„Ale-ale my jsme vám přece-přece nic... my-my jsme vás ne-nechtěli zabít...“ začal koktat Heat, když se probral z počátečního šoku.

„To je pravda,“ pokrčila Lara lehce rameny, ale nic víc.

George se do toho opatrně vložil: „Já si myslím, že tohle bude pouze podporovat tu fámu o tom, že zabíjíte lidi...“

„Fámu?!“ vykřikl Heatův společník, až mu přeskočil hlas. Zraky všech přítomných okamžitě spočinuly na něm. „To není žádná fáma! Jsme jediní dva, co přežili ten masakr v letadle!“

„To je přece hloupost, mějte trochu rozum!“ zvýšil hlas George, „Vidíte to, slečno Croft, jaké se o vás rozšiřují lži??“

„Musím s vámi souhlasit, opravdu neříkají pravdu,“ přikývla archeoložka a konečně schovala zbraně, „přežili totiž tři.“

Tentokrát všichni upřeli své pohledy na Laru.

„Takže... je to pravda?“ zděsil se George.

Než stačila Lara jakkoli zareagovat, promluvil muž vedle Heata: „Jaktože tři?“

„Co třeba váš šéf?“ ušklíbala se, „Možná jsem mu prohnala kulku hlavou, ale on si z toho zřejmě moc nedělá. Kdyby vás to snad zajímalo, ani ne před hodinou jsem ho potkala nedaleko odtud na pláži a přímo překypoval zdravím.“

Oba Bannersonovi muži vypadali opravdu udiveně, možná až skoro zděšeně. Mike se snažil si to všechno srovnat v hlavě.

„Počkej, takže ten chlápek, co po tobě chtěl nějakou tu věcičku, má něco společného s těmahle dvěma a zastřelilas' ho a on pořád žije a... já to vůbec nechápu,“ dokončil zoufale.

„Věcičku? Takže má tu dýku zase on?“ divil se Heatův spolupracovník.

„Tak co se tady proboha děje?“ zakvílel George, kterému se o Laře naprosto zhroutily představy.

„No počkat,“ promluvil opět Heat, který už se v nově nastálé situaci začínal zabydlovat, „to se ale pak náš šéf mezi přeživší nepočítá, protože je prakticky mrtvý, jen tak nevypadá.“

„Budeme se tu hádat o tom, zda počítat nemrtvé mezi mrtvé nebo živé?“ vzdychla Lara.

„Co to všechno znamená?“ vykřikl opět Mikův bratr.

Mike v tom měl ještě větší zmatek: „Kdo že je mrtvý nebo nemrtvý nebo co?? Sakra vysvětlete mi to někdo!“

Nicole se všechno to překřikování vůbec nelíbilo a začala pofňukávat. Lara ji objala a pak vyjela na všechny čtyři muže: „Vidíte co děláte, teď jste ji rozplakali! Mlčte už! A ty Miku, okamžitě padej k letadlu, během pěti minut odlétáme!“

Muži okamžitě zmlkli. Lara měla v očích nesmlouvavý výraz. Mike bez jediného protestu vyběhl ven a archeoložka ho důstojným krokem následovala.